

Editar poesia és fàcil

«No la pensa que no la fa» potser és la millor definició del caràcter de Vicent Berenguer. Un poeta que s'ha entestat, i hi ha reeixit, a ampliar les minses expectatives editorials de la poesia valenciana.

E. Sòria

Donar la benvinguda a una nova editorial és un d'aquests goigs que sovintegen poc, i més quan el primer producte és també un goig. Aquest és el cas de la nounata Edicions de la Guerra, bel·licosa editorial de poesia que s'acaba d'estrenar a València amb la nova publicació, corregida i reordenada per l'autor, de *Getsemaní*, de Josep Lluís Bonet. Aquella obra mítica que convertí Bonet en cap de fila de la secció valenciana de la generació dels setanta i en una de les esperances més indiscutibles que ha oferit la poesia d'aquest país. Esperança, tot s'ha de dir, que el seu posterior i contumaç silenci ha esllangit una mica. Potser ara s'animarà de nou.

L'edició és bellíssima, sense pal·liatius. De la coberta a l'últim detall, ultraacurada. Edició de poeta amb poesia i per a poetes i grups afins. Un començament magnífic i ben definitori.

Muntar una editorial sembla la cosa més fàcil del món si se n'encarrega Vicent Berenguer, potser l'especimen més imprevisible que roda a hores d'ara per la ciutat del Túria. Poeta i múltiple manífassser de les més desbaratades empreses literàries, amb trenta anys que semblen menys, una irresistible nostàlgia alcoiana i un aire entre de perplexitat sorneguera i de ser al món perquè hi haja de tot, que no és més que l'escut displicent, eficaçíssim, del seu entusiasme.

Aquesta penyora és empresari, director, encarregat, lector, dissenyador, corrector i principal publicista d'Edicions de la Guerra —títol que li sugge-

Vicent Berenguer.

rí un amic i que ha assumit «perquè és suficientment inesperat».

«La veritat és que quan més ho pense menys entenc com no ixen editorials de poesia per totes bandes. Publicar poesia és fàcil. I en general fer llibres no té cap secret, igual que fer cadires» —ens declara Vicent Berenguer per començar.

«Vull que subratlles que La Guerra és una editorial ben modesta. Que no es pensen. Tres o quatre llibres a l'any

i tiratges de mil exemplars. Ben distribuïts, això sí».

—¿Penses guanyar diners amb La Guerra?

—Ni un quinzet. Però pense perdre'n pocs. La despesa controlada, en diuen. La poesia no s'edita per guanyar diners, s'edita pel gust d'editar-la. Sempre fa goig un llibre bonic, i, a una mala, et costa igual que una rentadora. És un luxe barat.

—¿Tens objectius, línia editorial, llacunes a omplir amb l'editorial?

—Mira, vull editar poesia, exclusivament. Gent d'ara i coses diverses: traduccions, antologies capcioses, curiositats, sempre textos d'interès, o que jo trobe que són d'interès. També vull fer llibres com s'han fet tota la vida, de tipografia clàssica i ben fets. Molta gent ja no sap ni què és un llibre. Sap greu de dir-ho. Cal recuperar l'objecte-llibre. I a València, en aquest sentit, només hi ha hagut temptatives aïllades. M'agradaria que fos una plataforma per a la poesia catalana que es fa ací, en la mesura que em pertoca.

—Vaja, que no calga guanyar un premi o fer-se famosos per publicar-hi.

—Més o menys. I que hi haja allò de la seducció entre editor i autor. Jo he gaudit traient *Getsemaní* tant com Bonet. Pots estar-ne cert.

—¿I no penses que actualment el problema és que s'edita tot?

—En absolut. Xe, com més millor. Supose que el lector té criteri i que triarà el que més l'interessa, si té prou varietat d'oferta. En això, com en tot, la competència és molt sana. Hi ha un problema d'originals, és

clar, perquè les grans editorials s'enduen els bons, però qui en busca en troba.

Infraestructura lleugera —l'estrictament imprescindible— agilitat de mirres, llibertat de moviments i la passió d'aquest home-orquestra-editorial que ara ocupa els seus ocis fabricant bellesa —com qui fa cadires— són els dirigents del bombó petit però combatiu que és Edicions de la Guerra. El seu és un futur de llibres saborosos. □